

Uusi Järjestys

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Käsky ja tottelevaisuus Sanat Hitlerin sotilaille

Osa 1

Esipuhe painokseen 1st - 13th (julkaistu alun perin vuonna 1934).

Ensimmäisen maailmansodan teräksisen myrskyn ajalla oli myös hyvät puolensa. Missä kranaatit räjähtivät, siellä ei ollut ketään, joka ei kuulunut täysin meille. Se, jolla oli halu ja tilaisuus vältellä velvollisuuttaan, koska hän oli pelkuri, ei ollut enää keskuudessamme.

Toverit, tiedän, että kaipaatte, että kaikki menee eteenpäin. Ette halua, että riveissämme marssii kukaan, joka vääristelee yhteisöämme. Te kaipaatte sitä, mitä meillä kerran oli komppaniassa: palan kotia, palan isänmaata. Kaipaatte komppanianpäällikköä, joka on samaa tyyppiä kuin rintamamiehet. Ja te pelkäätte, että jotakin saattaa, hyvin hiljaa ja huomaamatta, hiipiä sisään, jotakin, joka ei ole sopusoinnussa olemuksemme kanssa; te pelkäätte,

että jonain päivänä se saattaa olla siellä eikä sitä voida pyyhkiä pois. Pelkäätte, ettemme ehkä pysty säilyttämään sitä, mitä meillä oli, kun meno oli kovaa. Olette huolissanne siitä, ettemme ehkä säilytä sitä, mitä saavutimme suurella vaivalla Hitlerin voitokkaan lipun alla.

Punaisen tulvan väistymisaikana oli myös hyvä puoli. Me kaikki tiesimme, mitä ajatella toisistamme. Täälläkään ei ollut ketään, joka ei kuulunut täysin meille.

Kuinka kauan on oikeastaan siitä, kun seisoimme viisi tuntia samassa paikassa Tennishallen suuressa kokoushallissa nähdessämme Führerimme, joka kulki mieheltä miehelle ja katsoi jokaista silmiin? Vallanpitäjät olivat pakottaneet toverit riisumaan saappaat, koska he olivat vaaraksi valtiolle. Mutta toverit eivät luovuttaneet. He seisoivat paljain jaloin, vaikka oli talvi. Meidän oli piilotettava siniset lippiksemme, koska niitä pidettiin "univormuna" ja kiellettiin. Ulkona oli poliiseja, poliisimassoja. Sisällä oli valtavia, tiiviisti pakkautuneita kolonnia hiljaisia, uskollisia miehiä. Nälkä sai monet miehet polvilleen, mutta he eivät kävelleet pois, elleivät lääkintämiehet kantaneet heitä pois. Kaikki sydämet siellä sykkivät yhtenäisesti. Ei ollut mitään "jos ja mutta".

Mitä Adolf Hitler kertoi meille silloin? "Toverini, yhden asian tiedän varmasti: joukossanne ei ole yhtään pelkuria!" Ne olivat siunattuja tunteja epämukavuudesta huolimatta. Tiesimme, että kaikki, jotka seisoivat siellä, kuuluivat yhteen elämässä ja kuolemassa.

Toverit, nyt olette täynnä toivoa, että näin pysyy. Sen täytyy olla ja se pysyy, jos pysymme yhdessä rintaman hengessä. Meidän on vain huolehdittava yhdessä, kukin omalla paikallaan.

Eturintaman mies ei pelännyt kuolemaa niinkään kuin elämän valheellisuutta: teeskentelyä, röyhkeyttä, omahyväisyyttä ja ylimielisyyttä. Soturi, joka astuu syrjään tehtyään osuutensa, kätkee liian helposti kerskakuljettajan heti vaaran mentyä ohi. Vuonna 1918 istuimme vielä bunkkereissa. Epäsopivuus takaa toi sen, mikä oli tullut väistämättömäksi. Kaikki se istuu yhä luissamme. Tunnumme heti vanhan pelon ja vanhan epäluottamuksen heti, kun jotain epäaitoa tulee näkyviin.

Aikojen välillä on kuitenkin valtava ero.

Marraskuu 1918: Seisoimme puolueiden ja korruption myrkyllisen kukinnan syntymisen edessä. Näin alkoi valtion, kansan ja kansakunnan rappio. Ja - johtaja puuttui.

Tammikuu 1933: 1933: Koimme puoluejärjestelmän lopun alun. Korruptio ja voitontavoittelu loppuivat yhtäkkiä. Valtio loi vankan perustan kansan ja kansakunnan uudistamiselle. Paras merkki kurjuuden vuosien ja uuden nousun välisestä erosta on meidän Führerimme.

Varmistamme: rintama on hyvä, sillä me itse tiedämme, keitä olemme ja mitä tapahtuu, ja johto on hyvä. Jos näiden napojen välissä on jotakin korjattavaa, niin Führer hallitsee sen aivan kuten hän hallitsi hajaannuksen ja laiskuuden. Suurin

tehtävä on suoritettu. Me katsomme edelleen Adolf Hitleriin täydellä luottamuksella, aina ja kaikkialla valmiina auttamaan täydellä voimalla hänen valtavan työnsä loppuun saattamisessa ja yhä uudelleen turvaamaan ja puolustamaan tätä työtä hengellämme.

Tätä tosiasiaa ei voida muuttaa. Tehkäämme nyt selväksi, mitä on tehtävä, jotta lopullinen voitto ei tule tarpeettoman kalliiksi. Ymmärrämme toisiamme nopeasti, kun yksinkertaisesti kuvailen Führerin luonnetta - asioita, joita olette jo niin usein itse tunteneet ja ajatelleet. Se, mitä kerron, on itsestään selviä totuuksia, mutta silti kaikki eivät niitä tiedä.

Esipuhe 14. painokseenth

"Leadership and Following" -teosta ei kirjoitettu tarkoituksenaan olla jotain uutta. Vakava työ oli jo valmistellut maaperää. Ensimmäinen luonnos heijasteli aliupseereiden koulutustunteja omassa puolustushaarassani. "Vallankumouksellinen toimintamme" ei ollut itse asiassa mitään muuta kuin todiste siitä, että olimme ylivoimaisia viholliseen nähden: puhtaampia, rohkeampia ja vahvempia uskossamme Saksaan, Adolf Hitleriin ja hänen tehtäväänsä. Matkan varrella monet asiat olivat meille vaikeita ja sanoinkuvaamattoman vaikeita, mutta mikä ikinä olikaan meille vaikeaa, muuttui aina helpommaksi, kun katsoimme Führeriin. Hän oli ja pysyi meille aina ja kaikkialla vertaansa vailla olevana esimerkkinä. Se, mitä me kestimme, ei ollut mitään verrattuna siihen taakkaan, jonka tämä mies hallitsi. Jokainen, joka seisoj hänen rinnallaan, joka jakoi uhraukset ja vaarat kanssamme, oli toveri elämässä ja kuolemassa: hän oli Hitlerin sotilas.

Führerin voima voitti yhä uudelleen uusia kannattajia - vihollisilta tai niiltä, jotka eivät olleet välittäneet. Hitler-sotilaiden määrä kasvoi ja kasvoi, kunnes lopulta aurinko paistoi sinä päivänä, jolloin ei vain meidän pieni joukkomme saksalaisia ollut Hitler-sotilaita, vaan koko Saksan kansa.

"Leadership and Following" ei kuitenkaan joudu muuttamaan otsikkoaan tämän vuoksi. Tämä teos on edelleen suunnattu Hitlerin sotilaille. Sillä me kaikki olemme sotilaita, työ- tai asesotilaita. Nykyään yksikään kunnon saksalainen ei ole poikkeus. Me kaikki haluamme olla sotilaallisia ihmisiä, suoraselkäisiä kuin sotilaat, aitoja ja selkeitä, kunniallisia ja ritarillisia, tarvittaessa kovia, keskenämme huomaavaisia ja toverillisia ja Saksalle uskollisia kuolemaan asti.

Jatkuva menestys ei ole sattumaa. Ne syntyvät yksinomaan luonnearvoista, ahkeruudesta ja uhrauksista. Näiden arvojen luominen on koulutuksen tavoite. Kokonaisuuden saavuttamat menestykset ovat myös jäsenten menestyksiä. Siksi jäsenet ovat velvollisia alistumaan tähän kasvatukseen.

"Johtaminen ja seuraaminen" -teoksen esimerkit viittaavat lähes aina sotilaiden

maailmaan, koska velvollisuus ja uhrautuminen ovat siellä kaikkein vaativimpia. Niiden käyttö koskee luonnollisesti kaikkia muita saksalaisia, niin tehtaanjohtajaa kuin työläistäkin, niin oppinutta kuin oppilasta, opettajaa ja oppilasta, äitiä ja lasta. Yksi asia on varma: mitä ikinä teemme, se on aina vain heikko kiitos niille miehille, jotka vuodattivat verta ja antoivat kaikkensa meidän puolestamme.

Kun taistelun aikana kirjoitin toverieni pyynnöstä lyhyen luonnoksen tästä ohjeesta, en tarkoituksella kirjoittanut ylös kaikkea sanomaani, jotta lukijalla olisi tilaa kehittää pääajatuksia. Tässä uudessa painoksessa olen tietoisesti täyttänyt joitakin näistä aukoista, koska "Johtaminen ja seuraaminen" on nyt paljon laajempi tehtävä eikä se ole enää pelkkä luokkaohje, vaan sitä luetaan hyvin usein yksinkertaisesti. Tällä ei ole tarkoitus hyökätä vanhaa ääneen lukemisen tapaa vastaan, sillä puhuttu sana on lukusanaa parempi. Nykymuodossakin on riittävästi tilaa yksilölliselle esitystyylille. Keskeiset kohdat pysyvät ennallaan; ne tarjoavat riittävästi materiaalia kaikille, jotka sitä etsivät.

Nykyisyyden kuva on kuin mosaiikki, jonka kirkas kiillotus ei kiellä tummia kiviä. Ne muistuttavat meitä siitä, mitä on vielä tehtävä. Menneisyys kantaa mahtavan, sankarillisen ajan sinettiä. Tehtävämme on osoittaa olevamme sen arvoisia; velvollisuutemme on käyttää kaikki voimamme tulevaisuuden tarpeiden täyttämiseen.

Laadukkain ase on tärkeä; vielä tärkeämpää on, että paras mies käyttää asetta; tärkeintä on kuitenkin kansan tuhoutumaton yhtenäisyys, sillä sen pojat eivät ole vain parhaita sotilaita vaan myös parhaita työntekijöitä, jotka seisovat sotilaiden takana.

Korkeimmalle ihmiselle kuuluu korkein maan päällä: johtajuus ja hallinto. Parhaiden pitäisi aina johtaa. On huono asia, jos se on toisin; sen tiedämme katkerasta kokemuksesta. Jokaisen on käytettävä parhaat arvonsa Führerin tahdon hyväksi. Nämä arvot eivät kuitenkaan putoa kenellekään meistä taivaasta. Ne on saavutettava ja ansaittava. Me emme ole superihmisiä. Jos haluamme olla parhaita - ja meidän on tehtävä niin kiitollisuudesta vihollismaahan jääneille - meidän on miellämme otettava vastaan koulutuksen, harjoittelun ja jatkokoulutuksen vaatimat ponnistelut, jotta silloin, kun meidän on johdettava, johdamme oikein, ja jotta seuraamme luottavaisesti, kun kuulumme seuraajiin.

Oikea johtaminen ja oikea seuraaminen ovat saaneet ikuisen muistomerkin itonin ajalta: elävien ja kuolleiden sankarillinen kunnia.

Saksa

Me olemme aina huolissamme Saksasta. Tämä on ankkuroitava ja sanottava yhä uudelleen ja uudelleen. Muuten vaarana on, että henkilökohtaisten huolenai-

heiden paineessa kiinnitämme vähemmän huomiota suureen aatteeseen tai jopa unohdamme, että yksilö on osa kokonaisuutta, että hänen elämästään tulee elämää vasta, kun siitä tulee osa kansan lajin ja kielen, tunteiden ja ajatusten, menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden korkeampaa kokonaisuutta.

Eräs aluksi hyvin vähäpätöiseltä tuntunut kokemus työllistää minua edelleen. Vuosia sitten tein poikani kanssa sunnuntairetken. Lyhyt junamatka teki pieneen kaveriin niin syvän vaikutuksen, että hän kysyi minulta Tegelissä: "Olemmeko vielä Saksassa?" Aluksi nauroimme asialle. Mutta sitten minulle valkeni, että lapsi ei ansainnut tulla nauretuksi tämän kysymyksen vuoksi. Päinvastoin! Hän oli alkanut muodostaa käsitystä Saksasta. Olen tavannut kansantovereita, jotka eivät ole koskaan elämässään poistuneet kylästään. Monet suurkaupunkilaislapsemme ovat samanlaisia. Jopa monet meistä, jotka olemme taistelleet Suur-Saksan puolesta, ovat pysyneet melko maakunnallisina.

On vaikea vapautua maakunnan siteistä. Jokainen näkee maailman aluksi alkuperän, sosiaalisten olosuhteiden, älyllisen tason ja ammatin muodostamasta näkökulmasta. Sanomalehdet ja radio ovat varmasti auttaneet luomaan muutoksia, mutta käsityksemme Saksasta on väistämättä yhä uudelleen vääristynyt paikallisen isänmaallisuuden, ellei jopa epäluulon ja mustasukkaisuuden vuoksi.

Myönteisiä tuloksia ei voida vielä mitata siitä, että nyt saksalaisille näytetään Saksaa, että saksalaiset työntekijät, joiden palkka ei koskaan ennen mahdollistanut matkustamista, voivat nyt nähdä, miten saksalaiset elävät muissa maakunnissa. Se ei ole vain voimaa ilosta, vaan myös voimaa siitä, että he tietävät, että meidän kylämme, meidän kaupunkimme ei ole yksin Saksaa, että meillä on isänmaa, suuri ja upean kaunis, ja että olemme yhden ainoan, vankan, ahkeran ja kunnianhimoisen kansan poikia ja tyttäriä.

Tämän hetken suuret tapahtumat ovat osoittaneet saksalaisille miehille, jotka seisovat sotilaina historiallisen muutoksen risteyskohdassa, täysin kotimaan olemuksen ja luonteen. Kaukaisuudessakin he voivat tehdä lukemattomia vertailuja. He huomaavat, että tämä maa on kaunis. Tai että luonto siunasi yhtä aluetta vielä enemmän, koska siellä on kaksi satoa vuodessa, ja he huomaavat, että jokainen ihminen rakastaa isänmaataan ja pitää sitä kauniina, vaikka se on aina niin karu.

Jo tämä ajatus, rakkaus kotimaahan, osoittaa oikean näkökulman. Saksalainen sotilas ei opi vain kirjoista. Hän näkee omin silmin kokonaisten kansakuntien nousun ja tuhon muistomerkit. Hän tutustuu pohjoisen ylpeisiin, tahrattoman puhtaisiin ihmisiin ja näkee muissa maissa, ettei suurilla kansoilla ole voimaa eikä tahtoa nousta köyhyydestään.

Elävä rotu-, kulttuuri- ja sosiaalihistoria ympäröi jatkuvasti soturia ulkomailla. Hän tietää, että hänellä on rooli valtavassa muutoksessa, joka on maailmanhistoriassa ennennäkemätön. Mutta hänen ajatuksensa palaavat aina Saksaan, josta hän on siihen verrattuna oikeutetusti ylpeä. Nyt hänen on helppo omaksua jalo ja pu-

hdas. Ja hän tietää, että arvokasta ei pidä vain säilyttää, vaan että elämän syvempi tarkoitus on loputtomassa taistelussa paremman puolesta, kauneimman etsimisessä, jalomman toteuttamisessa.

Hän tietää, miten tarpeellisia tällaiset Saksaa koskevat pohdinnat ovat. Tämä käy heti ilmi, kun kysyt eräältä seuraajaltasi, joka työskentelee kotimaassaan Saksan hyväksi, mitä ajatuksia hänellä on Saksan käsitteestä. Kokeile sitä! Auta kaveria vihjaamalla vastauksia kysymyksiisi uusien muotoilujen kautta. Usein se voi olla vain vihjaus. Mutta tämäkin antaa riittävästi materiaalia ajatteluun ja koulutukseen. Teillä ei ole aikaa perusteelliseen esitykseen.

Kannustuksellasi saavutat kuitenkin arvokkaan tuloksen, kun johdatat toverisi niiden lähteiden luo, jotka hän aivan liian helposti jättää huomiotta, koska ne ovat liian lähellä hänen polkuaan.

Esimerkkejä

Kysymys: Onko Saksa se, mikä näkyy kartalla värillisellä rajauksella?

Vastaa: Lakkasitko pitämästä Saar-maata osana Saksaa, kun kartalla näkyvät rajat olivat erilaiset kuin nykyään? Oliko toisin Itävallan, Sudeettimaiden ja Danzigin kohdalla?

Kysymys: Ovatko maisemat, kaupungit, kylät, joet, sillat, muistomerkit ja kaikki muu näiden rajojen sisällä näkyvä Saksa?

Vastaa: Eivätkö saksalaiset alukset kulje ulkomaisilla merillä? Eivätkö tekniikan saavutukset julista koko maailmassa saksalaisesta kyvykkyydestä, saksalaisesta hengestä ja saksalaisesta ahkeruudesta?

Kysymys: Onko Saksan rajojen sisäpuolella asuva saksalaista sukua ja kieltä puhuva väestö Saksaa?

Vastaa: Eivätkö vieraiden kansojen keskuudessa asuvat maanmiestemme kuulu meille, Saksalle?

Kysymys: Ja jos me nyt otamme yhteen kaiken, mikä kuuluu meille, ja saksalaiset, missä he sitten asuvatkin, onko se kaikki yhdessä Saksa?

Vastaa: Eikö Saksalle kuulu se, mikä on saksalaista alkuperää, se, mikä kerran oli, kaikki se, mikä syntyy Saksassa ja sen ympärillä katkeamattomassa taistelussa, josta historia kertoo niin paljon varoittavaa ja velvoittavaa?

Kysymys: Onko Saksa nykypäivän saksalainen kansa, se kansa, joka elää ja toimii nykyään?

Vastaa: Mistä me tulemme? Olisimmeko edes olemassa ilman niitä, jotka olivat ennen meitä? Ja mitä me olisimme, jos esi-isämme eivät olisi välittäneet, taistelleet ja toivoneet muutakin kuin itseään, vaan myös meitä? Kumpi teki enemmän Saksan hyväksi: nykyisyyden luovat vai monet ennen meitä uurastaneet?

Kysymys: Onko Saksa kaikki tämä? Menneisyys ja nykyisyys?

Vastaa: Emmekö kannu sisällämme uuden tulemisen siemeniä? Eikö uusi elämä toteudu meidän kauttamme? Emmekö me ole isiä, tulevan sukupolven vanhempia? Eikö rakkautemme ja uskollisuutemme, huolenpitoimme ja velvollisuutemme kuulu sille? Kuka toivoisi jotain pahaa lapsilleen?

Monia asioita muodostetaan, perustetaan ja luodaan Saksassa uudelleen. Eivätkö myös tulevaisuuden teokset kuulu Saksaan?

Kysy johtajana seuraajiltasi näin! Kun hän vastaa näihin kysymyksiin, hän tuntee rakkautensa kasvavan niitä kohtaan, jotka tulevat hänen jälkeensä. Tämä rakkaus osoittaa hänelle hänen velvollisuutensa niitä kohtaan, jotka eivät ole vielä edes syntyneet. Ja hänen on helpompi tunnistaa, mitä hän on velkaa niille, jotka nyt elävät, elävät ja kärsivät hänen rinnallaan. Hänen elämänsä kannalta on ratkaisevan tärkeää selventää, että hänen lapsensa ja heidän lapsensa ovat jonain päivänä sitä, mitä hän nyt on, että he jonain päivänä korjaavat satoa siitä, mitä hän nyt kylvää, aivan kuten me nyt maksamme hintaa siitä, mitä ennen meitä laiminlyötiin, ja miten voimme nauttia siitä, mitä isämme ja isoisämme loivat.

Saksa on sen summa, mikä oli saksalaista ja mikä tulee olemaan saksalaista. Me seisomme tämän keskellä. Elämme elämäämme vain, jos tunnemme kunnioitusta ja kiitollisuutta niitä ihmisiä kohtaan, jotka menivät hautaansa ennen meitä, ja niitä teoksia kohtaan, jotka he jättivät arvokkaisiin käsiimme, ja jos olemme tietoisia siitä suuresta vastuusta, joka meillä on tulevista saksalaisista ihmisistä ja asioista.

Kuka meistä haluaisi, että jälkeläisemme kiroavat hänet?

Saksa ja saksalainen kansa ovat kuin mahtava myrsky, joka tulee alkuaikojen menneisyydestä ja jatkuu ikuisuuteen.

Kansakunta on katkeamaton kolonna, joka marssii sinne tänne ja ylittää sitten menneisyyden ja tulevaisuuden yhdistävän sillan. Vaikka vain tällä sillalla seisovat ja kulkevat näkyvät, vaikka vain he ajattelevat, tuntevat, ponnistelevat ja luovat, nykypäivän saksalaiset eivät kuitenkaan yksin ole kansakunta. Siihen kuuluvat myös ne, jotka ovat kadonneet valtavaan kauas toiselle puolelle, samoin kuin ne, jotka tulevat kaukaa ja jotka jonain päivänä astuvat nykyhetken sillalle.

Tämän joen, tämän marssikolonnan kulku ja voima riippuvat kahdesta suuresta tekijästä: verestä ja maaperästä. Jompikumpi voi kuivua, jos toinen on hedelmällisempi kuin toinen. Ne ovat riippuvaisia johtajuudesta ja seuraamisesta, koska vain niiden välinen energia voi voittaa vaaran, että maaperä ei ole yhtä hedelmällinen kuin veri tai että veri ei pysy puhtaana, että se kuivuu ja vieraasta verestä tulee maaperän herra. Oikea johtajuus yksin antaa joelle lujan joenuoman ja siten voittamattoman voiman turvata elintilansa, voiman, joka muuten kuolemanvakavalla varmuudella hupenisi järjettömästi tuhanneksi pieneksi puroksi.

NSDAP/AO on maailman suurin kansallissosialistisen propagandamateriaalin toimittaja. Se julkaisee satoja kirjoja ja aikakauslehtiä kymmenillä kielillä. Se ylläpitää myös satoja verkkosivuja.

Tilauslomake

() Tämän lehden tilaus kahdelletoista seuraavalle numerolle. 30,00 euroa tai 30,00 Yhdysvaltain dollaria. [Ilmoittakaa, minkä kielisen painoksen haluatte!]

() Lahjoitus - SINUN tukesi tekee työmme mahdolliseksi!

Name _____

Street _____

Kaupunki _____ Postinumero _____

Land _____

(Valinnainen) Sähköpostiosoite / Puhelin _____

Maksettava shekit seuraavalle osoitteelle: NSDAP/AO

Postitse osoitteeseen: NE 68506 - USA (Tai jätä "NSDAP/AO" pois).